

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

бібліотека ім. Н. К. Крупської
Ім. №

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX № 16 [2432]. СУБОТА, 4 ЛЮТОГО 1978 року Газета виходить з 1939 року. Ціна 2 коп.

ПЕРША КОЛОНКА

ТВІЙ ВИХІДНИЙ ДЕНЬ

З чого починається вихідний? Можливо, із свіжої лижні у засніженому лісі на околиці рідного села чи з перших кілометрів туристського маршруту. А може... з чарки сорокаградусної, на дні якої закінчуються непрочитані захоплюючі романи, непобачені вистави в театрі, непочуті пісні самодіяльних співаків у Будинку культури?

Багато в нашій області комсомольських організацій виповнюють щотижня свої дні дозволяючи цікавими поїздками до древнього Києва, екскурсіями по запорізьких і пам'ятних місцях рідного краю. Останнім часом активними замовниками екскурсійних путівок по містах країни, які пропонує бюро міжнародного молодіжного туризму Кіровоградського обкому ЛКСМУ, стали комсомольці і молодь колгоспу «Родина» Долинського району, робітники Кіровоградського заводу радіовиробів, учні середніх шкіл Знамянки та інші.

На жаль, найчисельніша комсомольська організація Кіровограда на заводі «Червона зірка» щодо туристських подорожей вихідного дня виявилась надто вже пасивною. Скажімо, за весь минулий рік молоді червонозорівці жодного разу не скористувались послугами згаданого бюро. Зате витверезник за цей час (в тому числі і комсомольці) відвідало чимало заводчан.

Вихідні дні — це репетиції на аматорській сцені, цікаві вечори відпочинку, концерти тощо. Звичайно, все це можливе лише при тій умові, коли активізується бойовий загін нашої молоді — комсомол. Саме він повинен бути заспівувачем змістовного і веселого дозвілля.

До нашої редакції надіслали листи молоді мешканці села Мошорини Знамянського району, які пишуть, що в них є гарний будинок культури, де раніше працювали танцювальний, драматичний, хорівий і вокальний гуртки, а тепер всі вони розпалися. Вечори відпочинку бувають рідко.

Подібні колективні листи ми отримали із сіл Журавки Новоархангельського району і Федорівки Бобринецького району. Наші адресати скаржаться на нудьгу в клубі, відсутність творчої задумки тощо. І в той же час ніхто конкретно не говорить, що саме комсомольці села зробили (або ж думали зробити) для того, щоб у їхньому клубі поселилась дзвінка пісня, вихровий танець, вікторина, «вогники» і таке інше.

До речі, піонери і старшокласники області свій вихідний урізноманітнюють цікавою формою відпочинку в клубі вихідного дня. Саме тут вони влаштовують захоплюючі конкурси юних читців, танцюристів, співаків, сурмачів і барабанщиків тощо. В цих же клубах активно діє лекторії для батьків. Отже, юні затійники потурбувались і про вихідний дозвілля.

З повною віддачею, з творчим вогником працюють в області клуби вихідного дня при місцях Палацх піонерів Кіровограда, Олександрії, районних Будинків піонерів Новомиргорода і Нової Праги...

Вихідний день. З чого він повинен починатись? З творчості і ентузіазму. Саме вони пульсують в захоплюючих годинах цікавого і змістовного дозвілля.

ДЕЛЕГАТ
КОМСОМОЛЬСЬКОГО
З'ІЗДУ

ВИМІРИ ЩЕДРІСТЮ

ВІН навіть злякався тієї думки, що прийшла до нього несподівано: «Щедрістю можна занапасти людину...» Раніше б він сперечався, заперечував би, почувши таке від когось, а тепер переконаний в цьому: «Спробуй незаслужено преміювати комбайнера — всі механізатори зневажать такого передовика і тих, хто послішно зробив такий висновок». Тому Смілянець нагадує керуючим відділками:

— Ніякого тепличного клімату не повинно бути. Нам не потрібен маяк заради того, щоб тішитися ним на активах і нарадах. За таким не підуть. Хай борються за премію, яку ми визначили, в однакових умовах. І рекордів нам не треба, якщо вони заради рекордів. Головна мета — швидко і до пуття відживувати. Особливо будьте уважними до наймолодших.

«А якщо незаслужено покарати? — подумав знову. — Тоді така людина піде геть від тебе, з колективу. І буде все життя зле згадувати не обачного керівника. І всі її друзі, всі товариші по роботі теж обходять десятью дорогою».

І на одній з нарад він заперечив навіть прославленим головам колгоспів:

— Ні, висока зарплата і щоденні танці в казковому Палаці культури — не головне для молодої людини. Ви її не втримаєте в селі, коли вона збагне, що керівник господарства байдужий до неї. І я сердечно закликаю вас не старіти душою. Бо можна залишитися самотнім. І тоді кінець — не дійдеш до тієї мети, про яку мріяв у молоді роки. Ви мені вже вибачте — це нескромно повчати старших. Але один голова колгоспу, який сидить у цьому залі, п'ять років тому побудував клуб і був там аж п'ять разів, коли виступав на за-

Делегат XXIII з'їзду комсомолу України, голова колгоспу імені Чарова Новомиргородського району Олександр СМІЛЯНЕЦЬ. Фото В. КОВПАКА.

гальних колгоспних зборах. А тепер він бідкається, хто замінить тих, що пішли на пенсію. Не знав цей шановний голова, що потрібно вісімнадцятирічним хлопцям і дівчатам. І вони не зрозуміли його. Бо він не встиг за тих п'ять зустрічей відкрити їм свою душу і свої наміри. А в обласній газеті я читав ще про одного такого керівника. Борючись за рентабельність і бережливість, він за рік купив для колгоспних спортсменів аж один суддівський свисток. І потім критикував сільських хлопців, що вони у вільний час били байдки, навчилися робити дегустацію в чайній... А якщо нам зробити виміри щедрості?»

Той, хто не знав Смілянца, може й здивувався б з того, що цей голова колгоспу, який годиться йому в сини, котрий ще комсомольського віку, має право на такі твердження. Бо й справді — двадцятишестирічний Смілянець стояв перед шес-

тдесятирічними і критикував їх. А чи має право на це? Що він встиг зробити за якісь там місяці свого головування? Олександр і сам думав над цим. І перш, ніж сказати таке, він переконався: так, він має право.

Скільки треба готуватись до звітно-виборних зборів? День, тиждень? Смілянець скаже: «Цілий рік». І справді, ще весною, коли починали сіяти, він зауважив на засіданні правління колгоспу: «Якщо ми щось тут маємо вирішити, ухвалити постанову, то подумаймо передусім, як ми звітуватимемо про це перед усіма колгоспниками...»

І ось він пише доповідь. Пише сам. Але радиться з багатьма — з бригадирами і агрономами, з інженерами і економістами. Бухгалтера запитує:

(Закінчення на 2-й стор.)

АЛЛО, ГОВОРІТЬ КОРПУНКТ

Піонери і комсомольці нашої області гаряче підтримали ініціативу «Відмінне навчання, ударна праця — наш подарунок XXIII з'їздові ЛКСМ України!» В усіх школах відбулися лінійки, комсомольські збори та збори піонерських загонів і дружин, на яких школярі брали підвищені соціалістичні зобов'язання на честь комсомольського форуму. Ось які повідомлення надходять до редакції зі шкіл області.

РАПОРТУВАТИМЕМО ШЕФАМ

Першого лютого в нашій школі оголошено змагання між класними комсомольськими організаціями за гідну зустріч XXIII з'їзду ЛКСМ України. Переможцям цього змагання нададуть почесне право підписати рапорт, який ми в день відкриття з'їзду вручимо нашим шефам — колективу тракторної бригади двічі Героя Соціалістичної Праці Олександра Васильовича Гігалова.

26 комсомольців школи зобов'язались не тільки закінчити на «відмінно» третю чверть, а й протягом всіх днів, що залишилися до початку з'їзду, отримувати тільки п'ятірки, оголосивши їх «днями відмінного навчання». 54 комсомольці вчитимуться на «5» і «4».

До з'їзду ми відремонтуємо також всю шкільну техніку, допомагатимемо ремонтувати техніку тракторної бригади.

Підсумки змагання підводяться щотижня, і щосереди будуть оголошуватись на комсомольській радіолінійці.

Л. ПЕТЕРС,

учениця 10-го класу Комишуватської середньої школи, член комітету комсомолу. Новоукраїнський район.

З ІМЕНЕМ ГЕРОЯ

Піонери і комсомольці Коритнозабузької восьмирічної школи зобов'язалися до дня відкриття з'їзду створити у своїй школі кролеферму. До березня на ній буде 50 кролів, а всього за рік учні виростять і доглянуть 700 пухнастих тварин.

XXIII з'їздові комсомолу України присвятять районний місячник по розповсюдженню політичної та комсомольської літератури школярі району, який запропонували провести учні Добрянської середньої школи. А учні Писаревської десятирічної попередньої з'їзду проведуть комсомольський суботник. Його буде присвячено пам'яті Миколи Ар-

наутова, колишнього випускника цієї школи, комсомольця-партизана, що загинув під час Великої Вітчизняної війни. Зароблені кошти учні перерахують на ім'я батьків героя.

М. КОРДЮКОВА,
секретар — завідувач відділом учнівської молоді Вільнянського райкому ЛКСМ України.

НА ТРУДОВІЙ ВАХТІ

До дня відкриття з'їзду ми зобов'язалися повністю поставити на лінійку готівності п'ять наших тракторів, підготувати до весняної сіялки всю техніку. Виробнича бригада за цей час проведе ряд дослідів за завданнями наукових установ і місцевого колгоспу імені Леніна. Будуть наші школярі і на колгоспних молочнотоварних фермах № 1 та № 2. Там ми доглядатимемо 120 голів корів та 130 телят.

Активізують свою роботу учасники художньої самодіяльності. Шкільна агітбригада в період підготовки до з'їзду підготує п'ятнадцять концертів і виступить з ними перед трудівниками колгоспу.

Н. ПИСАРЕВСЬКА,
бригадир учнівської виробничої бригади Новопраської середньої школи. Олександрійський район.

ВИМІРИ ЩЕДРІСТЮ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.)

— Скільки ми витратили коштів на культурно-масову роботу з молоддю?

Той через п'ять хвилин приносить довідку: «Купили для учасників художньої самодіяльності: 32 комплекти костюмів — 3310 карбованців; чоловічих сорочок 20 штук — 924 карбованці; 25 пар жіночих туфель — 342 карбованці... На туристські путівки для школярів — 1724 карбованці, на навічання — 7176 карбованців...»

Останню цифру Смілянець підвреслив і взявся розшифровувати її. Згадав всіх колгоспних студентів, які вчилися в інститутах і технікумах — Віру Білан і Бориса Ізидорова, Сергія Івченко і Миколу Гончаренка, Петра Тілюного і Віктора Бочарова. Не забув і про механізаторський вєсбуч. Він знав їх всіх поіменно, тих, хто поїхав вчитися в профтехучилище на механізаторів. Серед восьми комсомольців — дві дівчини: Оля Ягир та Віра Подурець. Та ще ж є його люди на курсі у відділенні «Сільськогосподарської механіки», та ще 25 чоловік у своїй, колгоспній школі піднімають кваліфікацію. Вчить їх інженер Віталій Титаренко, той самий Титаренко, якому Смілянець порадив поїхати в Харків на тракторний завод, щоб навчитися «лікувати» машини. І Віталій там цілий місяць працював слюсарем.

Подякує йому голова і за рекорд. Годі, 22 липня, загін комсомольців Титаренка за вісімнадцять годин зібрав 101 гектар пшениці — три комбайни намолотили 3000 центнерів зерна. І ось саме завдяки таким як Віталій, як комбайнери Григорій Лебеденко, Василь Макоїд, Іван Попов, господарство переходить за рубіж досягнутих урожаїв зернових.

Тепле слово на зборах сказав голова іще п'ятом молодим спеціалістам, які очолили бригади і ферми.

Робить записи. Перекреслює цілі абзаци. І знову кличе бухгалтера — цікавиться, чи всім хлопцям, які пішли до армії, перераховано на ощадну книжку червону частину їхнього заробітку.

Розортає депутатський блокнот. Тут десятих привабила цифра. У двох селах — біля двох, у колгоспників — 210 корів. Звідси висновок: треба віддати молоко в колгоспний магазин. Підкреслює імена тих, кому колгосп доміг бодівельними матеріалами, кому ще треба допомогти, в першу чергу — молодим сім'ям, там, хто повернувся з армії. І пенсіонерам.

Зайшов у кабінет двадцятип'ятирічного агронома Микола Гончаренко. Смілянець йому назустріч:

— Як там вчора репетиція проїхала в клубі? Дай мені вже вибачати — затримався в районі. Тому я не зміг прийти сам.

— Все добре. І хор, і танцювальний гурток має свою програму, яку рихтували до сніга. І сценарій вчора одкової слави розробили. Всі комсомольці беруть участь.

— Цікаво, що сказав комсомольський секретар, го сважеш, хай до мене заїде. — Це він про Ілну Анфіорову. — Мені треба з нею поговорити... Вони там хочуть до колгоспу фронтальні піти. То що ж треба купити їм — подарунки на свято...

Радісно зустрів він того дня і Сафрона Кіндратовича Подурця, який головував у перші післязосні роки. А тепер він пенсіонер і радник Олександра Смілянца. Так, так, Микола Гончаренко так і каже:

— Он пішов радник голови колгоспу. — І додає: — Працює на громадських засадах.

І Сафрон Кіндратович гордиться такою посадою. Відячний, що не забули його. Гордий, що двадцятип'яти-

річні агрономи і бригадир, зоотехніки та інженери роблять такий розгін. І приємно йому послеречатись з керівником господарства, який закінчив сільськогосподарську академію і не цурається бувалих хліборобів. Смілянець завжди, вислухавши всіх членів президія, не підсумовує розмови. Неодмінно і Подурця вислухає:

— Цікаво, що сказав Сафрон Кіндратович — як сяєти, коли сяєти...

Або:

— От ми зібрали по 316 центнерів цукрових буряків; маємо на сто гектарів угідь по 708 центнерів молока. У цьому, звичайно, заслуга колгоспних спеціалістів, середній вік яких не перевищує двадцяти семи років. І ім похвала. А ви що скажете про ці цифри? — Я собі думаю про те, яким буде колгосп через десять років.

— І я теж.

— Так ото затам: якщо в дядька корова не доїтьсья — він її продає на м'ясо. То і в колгоспі треба не гаятись з цим. Не жалій грошей, Олександр Дмитровичу, — будуй комплекс швидко. Та побільше породистих теличок вирощуйте. І тоді тиссяча дасть мільйон. І ще я думаю так: бабам на фермі німа що робити — хай краще у городній бригаді до пенсії допрацюють. А на ферму — дівчат. У них вогни і завзята більше.

— І про це на зборах скажу.

— Ти, Олександр Дмитровичу, до них сердечно, попроси від імені ветеранів.

— Я від імені всього колгоспу...

...Довислав останню сторінку доповіді... перед ним лежала довідка і бухгалтерські журнали, орешки і газети. А на краю столу — книжки, які він щойно купив у районі: твори Мамарішкі і Толстого.

— От відразу та я візьмусь за читання. Тенор почу дові, — каже він партіоргану. — А то дає й мене критикуватимете, що в бібліотеку не ходив цілий місяць.

Він читав «Педагогічну поему» і думав про тих хлопців і дівчат, які щодня закінчують восьмилітню школу. Через два дні Смілянець скаже на батьківській зборі:

— Хто з них ще не вирішив, як бути після школи — хай неодмінно а десятирічку поступає. Ми транспорт виділимо. У Новомиргород возитимемо щодня. А минулого разу ви мене не так зрозуміли. Я запрошував їх у колгосп не тільки для того, щоб стали механізаторами. Заохучте: пошлемо і на лікарів, і на вчителів учитися. Але спочатку хай самі пізнають цю цінність хліба, який ви їх частуєте. Хочуть у місто — хай їдуть: там теж потрібні їхні руки і їхній розум. Тільки ж не дайте їм помилитись. Щоб дарма якийсь рік не викреслювали з своєї біографії.

Комсомольський голова знову відвесив з старшими за себе. Але його слухали як наставника, як комуніста, котрий думає про долю їхніх дітей. бо то і його доля, і його життя, яке він вимірює чесним серцем і чистою совістю.

М. ШЕВЧУК.

Колгосп імені Чапаява Новомиргородського району.

4 лютого

минає

100 років

3 дня

народження

Г. І. Петровського

ЙОГО ЛЮБИЛИ ДІТИ

У фондах обласного державного архіву зберігається цікавий лист: колектив Кіровоградського дитячого будинку № 8 імені Г. І. Петровського (вулиця Чигаріська, 29) звертається до всеукраїнського старости з проханням допомогти дітям матеріально, щоб могли вони лийню пору використати для поправки свого здоров'я.

Г. І. Петровський розпорядився видати в порядку допомоги 500 карбованців з коштів Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету, а 400 карбованців на цю ж мету зобов'язав виділити з бюджету окружного виконкому.

Пожовклі за ініціаліти архівні документи засвідчують, що на виділені кошти понад шістьдесят окремих дітей згаданого закладу в ті важкі часи протягом літа добре відпочили в Криму.

Це один із багатьох яскравих прикладів батьківського шкатування Григорія Івановича про підрастаюче покоління нашого степового краю. З 1919 по 1938 рік Г. І. Петровський всім разів приїздив у справах на територію Кіровоградщини і щоразу знаходив час подати про дітей.

Початок двадцятих років. Складність обстановки, в якій доводилось відбудовувати народне господарство Єлисаветградського та Олександрійського повітів, посилювалася ще й неврожаєм 1921—1922 років у південних губерніях України і на Поволжі. В Єлисаветграді, Олександрії та інших містах нашого краю за прямою вказівкою Г. І. Петровського створили спеціальні комісії допомоги голодуючим. На підприємствах і в установах повітових центрів, у селах проводили багатолітні збори трудящих під лозунгами: «Не залишимо в біді братів Поволжі!», «Плані голодних, поділися з голодним!»

У цей же період Г. І. Петровський з власної ініціативи очолював Центральну комісію допомоги дітям України. З наповнення всеукраїнського старости на Єлисаветградщині, як і в інших краях республіки, в терміновому порядку відкривали дитячі будинки. На початок 1921 року в повіті їх налічувалося 48. Тільки в сімнадцяти дитячих будинках Єлисаветграді тоді утримували і виховували 1250 дітей. Під час своїх чергових перебувань у місті наприкінці січня 1921 в на початку березня 1922 років Григорій Іванович разом з керівниками місцевих партійних і радянських органів займався розміщенням безпритульних дітей, які прибували із зморених голодом губерній.

У дні перебування в містах і селах теперішньої Кіровоградщини в черні 1925 і жовтні 1929 років всеукраїнський староста, як би він не був переважно державними справами, неодмінно відвідував дитячі заклади.

Втрачений свого батька ще в дитинстві, Г. І. Петровський, як ніхто інший, розумів безпритульність, умів прихилити до себе сиріт, викликати їх на відвертість. Виховані дитячих будинків відповідали любов'ю на любов і називали Голову ВУЦВК своїм дідусям.

У місцевій газеті «Кіровоградська правда» 15 листопада 1935 року було опубліковано повідомлення такого змісту:

«Патруновані діти, сироти Лелеківської сім'яни на Жовтневій святі одержали подарунки від Голови Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету Г. І. Петровського. У відповідь на це діти надіслали Григорію Івановичу листа, в якому говориться: «Дорогий Григорію Івановичу! Ми, патруновані діти, сироти — учні Лелеківської неповної середньої школи, від душі дякуємо Вам, а в Вашій особі — українському урядові за батьківську турботу про нас. Партія і уряд створили нам такі умови для життя і навчання, що ми зовсім не почували себе сиротами. Ми даємо Вам, дорогий Григорію Івановичу, піонерське слово, що як у навчанні, так і в поведінці будемо зразковими, щоб стати активними будівниками есоціалізму і комунізму».

Ім'я Г. І. Петровського знали старі й молоді, від літнього селянина до юного піонера. Всі, кому доводилося зустрічатись, розмовляти, а тим більш працювати з Григорієм Івановичем, згадують про нього з великою повагою й теплою.

В. КРАМАРЕНКО, Кіровоградська

ДІВЧАТА, НА ТРАКТОРІ!

МРІЯ ЗДІЙСНИТЬСЯ

Що тато водить трактора, діловито оглядає його щоранку. Бере мене як коли до себе в кабину (апокатай, татку!), анітрохи не дивувало — це сприймаюся в дитячій уяві як цілком звичайне й зрозуміле явище. А то якось дивилося, тітка Марія сидить за кермом! Ого було подиву й захоплення, й недовіри... Аж очі запліщили, уявивши на мить себе на місці Марії Козак.

Час минав, піростала я. Уроки, книги, шкільні будні, а між тим усім — часті візити до тата на роботу. Ще в шестому класі була, як дозволив він мені вперше сісти за кермо. Сам сидів збоку, розказував: як натиснути педаль муфти зчеплення, як включити передачу, додати газу й одночасно відпустити педаль муфти... О, то була дуже складна й мудра наука. Неслухняними були неміцні дисци руви. Тоді на допомогу приходила тверда й увеселена батькова правниця.

І ось я вже навчаюся в Новгородківському сільському середньому професійно-технічному училищі, позабаром стаю механізатором і поряд з татом працювати в своєму рідному колгоспі імені Леніна Долинського району. На рік пізніше за мене приїшов в училище й мій молодший брат Грisha.

Восени була на практиці. Вдома, у своєму селі. Там ніби в бригаді дві жінки-трактористки — Тетяна Степанова та Лариса Бірюкова. Назавжди в мене була Лариса. Тоді саме йшло збирання кукурудзи. То я качали овочі на тік, і подрібнені бадилля. А це все — не практичні заняття, не години водіння трактора під наглядом контролера викладача. Це — справжня робота, кай хоч і не дуже складна.

Недовго вже мені вчитися. І з нетерпінням чекаю того часу, коли не на практиці, а назовсім приїду в тракторну бригаду повноправним членом колективу.

Г. ДОВГАЛЬ,

учениця Новгородківського сільського середнього професійно-технічного училища.

ЗА ПІДРУЧНИКОМ СТАРШОГО БРАТА

Перші «п'ятірки» за зразкове утримання підручників з'явилися в подвійних учнів Одеської середньої школи № 5. Користуючись безплатними книжками, вони вирішили набагато подовжити їх життя. Вже третій рік школярі, переходячи з класу в клас, залишають своїм молодшим товаришам підручники, подаровані їм під час здачі шкільних будівельниками. За цілістю книжок стежить спеціальна комісія, що обирається на зборах у класах. Наприкінці кожної четвері вона і виставляє оцінки за п'ятибальною системою. Проводяться також конкурси, книжкові огляди.

Як оновити обкладинку підручника, підклетти і зброшурувати сторінки? Цим і багатьма іншими «виремудростям» навчають дітей у шкільній майстерні. В мішкальному навчальному комбінаті, створеному на базі книжкової фабрики, випадають основи поліграфії старшокласники. Наприкінці навчального року книги передаються в шкільну бібліотеку, і перед і вересня всі учні одержують їх з грошадського фонду. Крім того, кілька комплектів підручників для всіх класів мають предмети кабінети.

Досвід безплатного користування підручниками, нагороджений в Одеській середній школі № 5, набуває поширення в багатьох шкільних колективах міста-героя.

В. ДЕНИСКО, кор. ПАТАУ.

У НАС НА ШАХТІ ВУГІЛЬНІЙ

Чотири роки тому за п'ять кілометрів від районного центру будівельники управління № 1 виробничого об'єднання «Олександріввугілля» почали спорудження шахти «Новомиргородська». Нині в складних умовах, коли на перешкоді прохідникам стоять підземні води і піски-плавунки, будівництво йде повним ходом. Наприкінці 1978 року має стати до ладу перша черга шахти. Буре вугілля нового підприємства надзвичайно багате на гірський віск.

На шахті два стовбури — вертикальний висотою 80 погонних метрів та похилий довжиною понад 300 метрів. На спорудженні пускового об'єкта десятий п'ятирічки працюють сьогодні близько сорока комсомольців. Комсомольську організацію шахти «Новомиргородська» очолює Ігор Сікач. Разом з партійною організацією молоді розв'язує складні питання будівництва, бере участь у громадському житті колективу. В числі передовиків — комсомольські активісти: змінний гірничий майстер Віктор Чуприна, маркшейдер Олександр Лівчинюк, кандидат у члени КПРС Борис Стоянов, який працює на дільниці управління механізованих робіт.

На малюнку: загальний вигляд вертикального стовбура шахти «Новомиргородська».

Мал. В. ШУЛЬГІН.

АТЕСТУЄМО КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНІ

ПРОБЛЕМА КАДРІВ? ЗНЯТО З ПОРЯДКУ ДЕННОГО

Статистика свідчить, що для двоїної роботи в гарячу пору всіх тракторів, які є в колгоспах і радгоспах області, не вистачає кількох сотень механізаторів. А в колгоспі «Родина» Ульяновського району, зокрема, в першій тракторній, комсомольсько-молодіжній колектив якої очолює А. С. Харкавий, питання кадрів давно перестало бути проблемою.

Про те, як цього добилися тут, і піде мова в колективній розповіді Анатолія Семеновича Харкавого, секретаря комітету комсомольської організації колгоспу, Володимира Петрика, майстра-наладчика, ветерана бригади Андрія Тихоновича Петрика, секретаря цехової парторганізації Івана Кириловича Івахнюка, механізаторів Анатолія Зеленька, Миколи Бондаря, Миколи Бершадського і Сергія Федюка.

Бригадира «підводять» пам'ять

Анатолій Харкавий став заглавним механізатором близько 18 років тому, коли його ще називали просто Толею — 23 роки мав від роду. Сьогодні він не може згадати, чи була у них колись проблема з кадрами. «Підводять» пам'ять... бо якби була та проблема, то згадав би, не міг би згадати.

А тепер в арсеналі хліборобської гвардії — 42 трактори, 8 зернових і 14 спеціальних комбайнів, необхідна кількість сівалок, ґрунтообробного знаряддя. Стоять нині культиватори, плуги на подвір'ї — доглянуті, полагождені, готові в цю мить стати на краю паруючого життєдайного вологого поля, рушити вздовж його, заглибивши гострі лемеші й лапи в масний чорнозем.

Та спокійно спить земля під ковром снігу. Сніг і теплі сніг про дзвінку весну, про зелені й соковиті молоді листя, про повнозерне колосся, про щедри золоті усмішки соняшників.

Спокійні й господарі ті — довнестю готові зустріти весну-красу. Багато їх: у країні — мільйони, у бригаді — 115. Переважна більшість — молоді, впевнені у своїй силі, словесні прагнучі в третью році п'ятиріччя вибороти дорідний урожай.

А хліба можна інакше? Ось нещодавно прийшла до них у бригаду голова профкому колгоспу Валентина Степанівна Івахнюк. І довела вони серйозно, виступили хліборобську розмову про завдання, що їх поставила перед механізаторами Комуністична партія, про свою відповідь на Лист ЦК КПРС. Раді Міністерств СРСР, ВДПС і ЦК ВЛКСМ про розгортання Всесоюзного соціалістичного змагання за це винні трудові здобутки, ефективність і шість роботи. А через кілька днів мала розмову з першим секретарем райкому комсомолу Миколою Стасюком про плани партії, які в її найперспективніших планах народу.

І на всіх комсомольських зборах завжди говориться про насущні завдання, про авангардну роль спілчан, про їхню велику відповідальність за землю, хліб, достаток у країні. Кожен молодий трудівник після такої розмови якось гостріше відчуває причетність до великої справи.

«Кожній сестриці — по сережці»

Важко переоцінити старанність у роботі групкомсорга бригади Валерія Желудкова, його колеги Віктора Квашука, Бориса Адамчука, Петра Мельничука, Анатолія Коцериби, Петра Юрчука, електрозварника Івана Романюка. Молоді, дужі, вправні, діло своє люблять. Хто на сівбі, хто на догляді за посівами, хто на збиранні врожаю виявив неабияку господарську кмітливість, інколи — справжню стійкість у боротьбі з погодніми умовами, з непередбаченими ситуаціями. Всього було...

А часом траплялося, що бригадир зважував: на якій «козі» до того чи іншого під'їхати, аби на користь справі? Та нелегко той стиль виробити. Он який зібраний у роботі Петро Мельничук, а в свій час було з ним розмов та розмов... Нарікав Іван Скрипник, що, агрегатуючи своїм Т-74 кукурудзозбиральний комбайн,

він у дощову погоду зовсім мало заробляє, тоді як хлопці на оранці — ого-го! Треба було переконати механізатора, що доля вирощеного врожаю — в його руках. Допустив порушення трудової дисципліни Борис Адамчук (теж чудовий механізатор) — суворо говорили з ним на комсомольських зборах. Червоні, слу-

НА ФОТО: ЧЛЕНИ ТРАКТОРНОЇ БРИГАДИ А. С. ХАРКАВОГО.

хаючи докори товаришів.

Що ж, без відхилень у жодному колективі не буває. А коли й сталося, то тут уже, як кажуть у народі, кожній сестриці — по сережці. Отаким стилем, керівництвом: людиною зверхня, працюєш у колективі — відповідай перед ним за свої вчинки. Інакше не можна.

Якщо прийшов новачок

Колектив носить назву комсомольсько-молодіжний. Та це не значить, що немає в ньому ветеранів, людей досвідчених. Є тут і ті, котрі досвідчили свого трудового життя віддали землі. У свята вони надівають добротні костюми, на лацканах піджаків ясніє золотом-сріблом сяють високі урядові нагороди. І не один-другий, а відразу кілька молодих механізаторів прикипають поглядами до грудей тих шанованих хліборобів, пишачи у думці: «Мій перший учитель, мій наставник».

Василь Скрипник, Володимир Яковенко, молодий комуніст Андрій Гладкий не можуть не бути владними кавалерами ордена Леніна, Трудового Червоного Прапора, «Знак Пошани», делегатами III з'їзду комсомольців комбайнерів Івану Петровичу Олійнику — саме він навчав їх азів хліборобської справи, саме він і нині щедро ділиться з ними та іншими колегами багатим, як найурожайніше поле, механізаторським досвідом.

Наставник, коли він справжній, не тільки допоможе в роботі, а й горю стане на захист підопічного (з умовою: якщо вірний у нього). Так було й минулого року в живня. Від агрегату комбайнера Івана Дмитровича Бондаря (до речі, він — комуніст із чималим партійним стажем, кавалер ордена Трудового Червоного Прапора й кількох медалей) возив солому, інколи й зерно згаданий вище Петро Мельничук. А коли хлопець допустив помилку, то першим заступився Іван Дмитрович: «Буде з нього людина, я вірю», — мовив твердо.

Результат: за рік молодий тракторист здобув третє місце у змаганні серед водіїв тракторів «Беларусь» — виробив 1870 гектарів умовної оранки. Багато значить довіра і підтримка старшого товариша.

Недосвідченим, неопереним прийшов у бригаду Іван Романюк. Та під рукою по-батьківськи доброго і водночас вимогливого наставника Миколи Меркурійовича Шаранди він став тямущим електрозварником. Уже не підведе хлопець свого вчителя.

Не доведеться червоніти за своїх підопічних, для яких він не шкодує доброго слова та кваліфікованої допомоги, й водію трактора К-700 Василеві Тимофійовичу Харкавому. Своїми вихованцями можуть похвалитися й багато інших досвідчених механізаторів. Завдяки добрій традиції — «Батьківську теплоту й товариську допомогу — кожному новачкові» — вони виростили і щодня нині глекають собі добру й надійну зміну.

найважливіші ділянки призначити комуністів і комсомольців. Добре зарекомендували себе три комсомольсько-молодіжні екіпажі на збиранні хліба другого року п'ятиріччя, по 336 центнерів цукрози буряків на 243 гектарах (загальна площа — 367 гектарів) виростила і збирила комсомольсько-молодіжна ланка комсорга Валерія Желудкова. На ремонті техніки спеціально створені для цього п'ять ланок очолили найвправніші механізатори: Б. Бондар, В. Желудков, В. Харкава, Д. Ковбель, Б. Зеленька. Члени цих ланок — комуністи, комсомольці, безпартійні, але всі, як один, — чудові знавці техніки, люди, наділені великим почуттям відповідальності за будь-яку доручену їм справу.

Нині трактори в ремонті, згідно з графіком. А оскільки бригада в 1977-му подала ініціативу обходитися без капітального ремонту, то всі прагнуть так доглядати машини, щоб лагодити їх тільки поточним. (Правда, за два роки два трактори відправили на капітальний ремонт у «Сільгосптехніку». То такі гроші за це віддали, що, як кажуть, шкурка вичинки не варта).

Отак виробилось правило: настан час ставити машину на черговий техдогляд, то і майстер-наладчик, і механік відділка А. С. Адамчук твердо стоять на своєму: хай там кинуть і горять, а ти, господарю, доглянь машину, удай їй палець. Бо поас, хоч урв'їши, а родитиме, бо тварина, як не нагодують і не нагоїш її часом, подасть голос, вимагаючи уваги. А трактор чи комбайн, коли щось у ньому вийшло з ладу, стоятиме німотно.

Ось тому і Петро Мельничук, і Іван Жилка, і Володимир Макаренко, опрацювавши їздочку та на інших роботах, прийшли свого часу в тракторну бригаду. Зрозуміли юнаки, що майбутнє села — за механізаторами, що землі потрібні молода сила, а техніці — дбайливий догляд, що кінч і плуг — атрибут давноминулих років. Сьогоднішній господар поля — керівник трактора, комбайна.

...Якось, виступаючи на районній нараді, бригадир розповів, що робить ставку на молодих, без сумніву доручає їм нові машини. Анатолієві Семеновичу різко заперечив досвідчений відомий у районі колега: «Подивимось, що ти безусти та жовтороті «знавці» тобі нароблять!»

Але час — найрозсудливіший суддя. Він розпорядився розважлива й по-ділозому: нині у бригаді Харкавого всі кадри на місцях, на інших роботах у колгоспі працюють запасні, яких можна в будь-який час мобілізувати в поле, посадити за кермо машини, а тому їм нікому колізі інколи доводиться руками розводити — ніким замінити хворого, мало молоді у бригаді, багато незадоволених серед тих, що працює. Доходило й до серйозніших перипетій.

Висновок з цього: не тримайся, сьогоднішній бригадир механізаторів, віджилої думки: молоде, мовляв, зелене. Йди в ногу з часом, щоб не опинитися на міліні. Та й не забудь підготувати собі надійну зміну, бо незамінних сьогодні немає — ні хлібороба, ні міністра.

«Нашого полку прибуває!»

Щороку колектив бригади провозджає на заслужений відпочинок ветеранів. Іхні місця займає молодь.

Щороку бригада Анатолія Харкавого — цієї (якщо поділити навіпл, особливості характеру) вимогливої й доброї, суворой й життєрадісної людини, повністюю молодістю поряслю — майбутніми майстрами високих урожаїв.

Ватажок радє появі кожного новенького. Довгий час тримає його під своїм пильним, навіть чіпким поглядом: радить, допомагає, екзамєнує, вимагає, підтримує, сердиться, підсміюється і знову — радить, допомагає, підтримує...

А «полку прибуває» ще й то му, що: задумав спроруджувати новий дим молодий механізатор — ось тобі фінансова допомога від колгоспу, в першу чергу — будівельні матеріали; пішов на дійсну службу в армію — 20 процентів середньомісячного заробітку колгосп відраховує на ощадну книжку тракториста; повернувся додому після служби — 180 карбованців «піддомники»; навчався на короткострокових курсах трактористів — 60—70 карбованців стипендії щомісяця. Та й оплата праці зростає постійно. Якщо в 1976-му, наприклад, середньомісячна зарплата механізатора сягала 137 карбованців, то торік — 157. А скільки почестей передовикам!

А проблем вистачає

Та кожних партійних чи комсомольських зборах загострюється питання на проблемах. Ось збудували шикарну майстерню, а жодного верстата в ній немає, не призначили завідуючого, котрий мав би в першу чергу про це дбати; немає гарячого харчування, бо ново-збудована їдальня поки що не стала до ладу; лише в проекті будинок механізаторів; механізаторський всеобуч існує тільки на папері (не слід зупинюватися на тому, що нині кадрів вистачає — навести хлопці в армію підуть, треба бачити перспективу); щось комсомольський ватажок ослабив свою роботу з молоддю — довгенько вже ділових зборів не було... Успіхи успіхами, а недоліків чимало. Треба їх пускати «під укіс», адже зобов'язання комсомольсько-молодіжника взяла, нівроку, високі. Легко сказати: виростити по 40 центнерів зернових на гектарі (лише озимих по 50 центнерів на круг, по 60 — кукурудзи), по 500 — цукрози буряків, по 25 — соняшнику. Тож усі оці проблеми вимагають негайного розв'язання, господарського підходу. Та й до економістів великі претензії — не всі їхні плани і попередні розрахунки відповідають реальним можливостям.

Третій рік десятої п'ятирічки, рік 60-ї річниці Ленінського комсомолу вимагає від колективу комсомольсько-молодіжної тракторної бригади напружити всі зусилля, щоб великі плани її стали реальністю. Тож завдання номер один.

Колективну розповідь записала кореспондент «Молодого комуніста»

Р. МАРЧЕНКО.

Від редакції: Досвід першої тракторної колгоспу «Родина» — яскравий приклад того, що майбутнє за комсомольсько-молодіжними колективами. На це вказувалося і в постанові листопадового (1977 р.) Пленуму ЦК Компартії України «Про роботу партійних організацій республіки по виконанню рішень XXV з'їзду КПРС про поліпшення комуністичного виховання молоді і посилення партійного керівництва комсомолом». Адже досвід ветеранів у поєднанні з невгамовністю, трудовим горінням юних — те горнило, де куються хліборобські характері, де молода людина стає справжнім господарем поля, достойним продовжувачем славних хліборобських традицій.

Юрій КАМИНСКИЙ

Ранний свет

ВОСПОМИНАНИЕ

Мать качала колыбель
И не пела.
Белый свет ей был не бел —
Весь из пепла.
Стыла на стекле зима
Белым телом.
Колыбель качала мать
И не пела.
Свечка начала мигать —
Закоптела,
Стали мысли замерзать
Прежде тела.
Выросла большая тень
Колыбели.
Собралась запеть метель —
Не посмела.

У ПРИРОДЫ...

У МОЛЬБЕРТА

Катерок почти игрушечный,
На игрушечной волне
Плыл, не плыл —
как бы прослушвал

Жизнь на темной глубине.
На воде застыл сранжевый,
Простодушным светясь,
Словно тщательно налаживал
С незнакомым миром связь
Был в виду крутого берега
И небес — неповторим —
Точкой, выведенной бережно
Кистью помером вторым,
Точкой, без которой, может быть,
Девочка годов шести
Не глядела б так восторженно,
Кисти в банку опустив.

БЫТЬ ВЕСЕЛЫМ НЕ УЧИЛСЯ

Быть веселым не учился —
Чаще маялся весельем.
Не к веселым, а к осенним
Я пейзажам пригравствился.
Я в задумчивости сизой
Голых веток, стылых дней
Вижу больше оптимизма,
Чем в веселой кутерьме.
Снег сорвется одинокий,
В окнах вспыхнет ранний свет.
На веселье — нет намека...
Но и грусти места нет.

ЭВОЛЮЦИЯ

От тихих песен мамных,
От голосов земли
Транзисторы карманше
Далеко увези —
Где мы такие малые,
Где в первобытной мгле
Транзисторы,
как мамонты,
Ревут по всей земле.

ДО ВЕСНЫ ЗАЖИВАЕТ ВО МНЕ

Улетают.
Пора бы привыкнуть
К неизбежности перемел.
Но высокий
прочитаемый выкрик
До весны заживает во мне.
И по долговому этому звуку,
Что не хочет во мне замрять,
Постигаю я, трудно пауку
Чью-то дальнюю боль понимать,
Понимать.
Принимаю, как родную
И единственную сестру.
И сквозь грохот ракет и кастрюль
Слышать звука
основу пную.
Что рождается в глубине,
Недоступной обычному слуху.
По высокому этому звуку
Возвращаются птицы ко мне.

г. Кировоград.

СЛУЖБА СЕРВИСУ

Чарівні інструменти Рити Єгорової надзвичайно прозаїчні — ножиці та гребінець. За десять років вона так навчилася ними володіти, що кожного може зробити красивим. Професія Рити — перукар-модельєр. Поки що єдиний в області.

Зачіска, перед тим як прикрасити жіночу голову, пов'язується в лінійку на папері. А вже потім, знаючи, під яким кутом зрізати волосся, як тримати руку, перукар може вільно з будь-якого волосся зробити зачіску до лиця.

Цього вчить майбутніх майстрів перукар-модельєр Рита Єгорова у професійно-технічному училищі № 4 обласного побутоуправління. До її обов'язків входять і підготовка конкурсу краси, семінарів кваліфікованих майстрів. Та найчастіше, звичайно, ви можете зустріти її в жіночому салоні перукарні вищого класу на вулиці Леніна м. Кировограда. Тут за день десятки жінок і дівчат перетворюються з допомогою звичайних ножиць і гребінця у красунь.

На фото: перукар-модельєр Рита ЄГОРОВА.

Фото І. КОРЗУНА.

Хокей. У Кировограді триває спартакіада «Юність», що проводиться серед дітей і підлітків за місцем проживання. Відбувся другий тур змагань юних хокеїстів на приз клубу «Золота шайба». Другу підряд перемогу здобула команда «Промінь» із житлово-експлуатаційної контори № 2. З рахунком 4:1 вона виграла в «Маяка» (жєк № 6).

Два очка записала на свій рахунок і «Зірочка» з третього домоуправління заводу «Червона зірка», 8:4 — такий рахунок її зустрічі з «Вогником» (жєк № 4).

Інші зустрічі закінчилися так: «Дружба» (жєк № 1) — «Чайка» (жєк № 5) — 8:2; «Юність» (жєк № 3) — «Зміна» (жєк № 7) — 4:3.

Після двох турів лідирують «Промінь» і «Зірочка», які набрали по чотири очка. **Боротьба класична.** Перемогою представників спорт-

клубу «Зірка» закінчився розиграш першості обласної ради товариства «Авангард» з класичної боротьби. Найбільший аклад у здобутку команди внесли Сергій Луценко, Олександр Лисиця, Ігор Томаз, Григорій Живицький, Олександр Ковальов, Геннадій Безчасний та Андрій Андрієнко, які завоювали перші місця у своїх вагових категоріях.

Друге й третє призіві місця в командному заліку посіли борці Світловодська та Олександрії.

ПОГОДА І ПОСІВИ

Минув січень, він видався холоднішим від звичайного. Особливо холодно було наприкінці першої, другої та на початку третьої декад, коли середньодобові температури повітря становили 14-16 градусів морозу, тобто були в 3-4 рази нижчі від звичайних, а мінімальна температура повітря в ці періоди знижувалась до 19-21 градуса, на поверхні снігу або ґрунту — до 22-24 градусів морозу. Сніговий покрив на полях був незначним (1-4 см), а в Гайворонському, Ульянівському, Компаніївському, Бобриньському та Устинівському районах снігу на лапах зовсім не було, лише наприкінці місяця тут пройшли опади у вигляді снігу, і там, де його не було, товщина покриву досягла 2-5 см.

Мінімальна температура ґрунту на глибині залягання вузла кушніня озимини навіть при відсутності снігового покриву нижче 10-11 градусів морозу не падала і загрозилою для добре розвинутої озимі пшениці не була. А для слабо-розвинутих озимі пшениці та озимого ячменю зниження мінімальної температури на глибині залягання вузла кушніня до 11-14 градусів морозу було вже критичним, тоді як для озимі пшениці сорту «безоста-1» — 15 градусів, «впробій» — 17 градусів, озимого ячменю сорту «одеська-46» — 11 градусів, а оскільки опадів у січні практично не було, хліборобам треба звернути особливу увагу на затримання талих вод у лютому.

Лютий — кінець зими. Відбувається перехід середньодобової температури повітря через 5 градусів у бік її підвищення. За багаторічними даними, лютий буває дуже холодним, коли мінімальна температура повітря досягає 34-35 градусів морозу, але буває й теплим, з максимальною температурою повітря 12-15 градусів тепла.

Яким же буде лютий шістнадцятого року? Щодо температурного режиму лютий передбачається звичайним, тобто середньомісячна температура повітря становитиме 5-6 градусів морозу. Протягом місяця погода різко змінюватиметься. В першій декаді буде хмарно, часом опади, хуртовини, в другій — переважно без опадів, місячними туман.

Температура повітря в більшості днів уночі 6-12 градусів, удень 1-6 градусів морозу, в окремі дні першої і третьої декад очікується зниження температури на 3-4 градуси. Місячна кількість опадів відповідатиме нормі, тобто 25-35 міліметрам.

О. ЖАРИКОВА,
агротемсоролог Кировоградського гідрометбюро.

ВІСТІ З КРАЇН СОЦІАЛІЗМУ

СОФІЯ. З перших днів третього року п'ятирічки ударно працюють колективи промислових підприємств і аграрно-промислових комплексів республіки. Відрадіні і успіхи трудівників сільськогосподарства. Механізатори Шуменського округу на 20 днів раніше строку завершили ремонт усієї сільськогосподарської техніки. Для весняної посівної кампанії підготовлено понад 900 культиваторів, 1100 тракторних плугів, 300

сівалок і 400 дощувальних установок.

БУХАРЕСТ. Найбільша в СРР доменна піч об'ємом 2700 кубічних метрів на Галацькому металургійному комбінаті досягла запланованої потужності. Введена в дію в січні, піч вироблятиме щороку 1,8 мільйона тонн чавуну. Це в 14 разів більше, ніж виплавлялося в усій Румунії у 1938 році.

БЕЛГРАД. Широка плантація гранатових дерев закладаються під містом Валандово в Македонії. У нинішньому році саджанці граната висадять на площі 20 гектарів. На кінець 1980 року гранатовий сад збільшиться в 9 разів. Одночасно із закладанням гранатових плантацій на комбінаті намічається збудувати завод фруктових соків.

ГАВАНА. У Пінар-дель-Ріо відкрито нову середню спецшколу-інтернат на 2800 учнів, який присвоєно ім'я Фрідріха Енгельса. До комплексу входять два великих навчальних корпуси. Школа має свій обчислювальний центр, музей природничих наук, приміщення для виставок, кінотеатр, спортивні споруди.

БЕРЛІН. Близько 40 тисяч томів неліце зібрання найбільшої і найстарішої в світі стенографічної бібліотеки міста Дрездена. Її фонди включають у себе зразки швидкого запису усного мовлення 50 мовами і майже двох тисяч систем такого запису. Бібліотека подає цінну допомогу як ученим, так і всім тим, хто бажає вивчити стенографію.

(ТАРС).

НА ЛІНІІ ЧИТАЧ — ГАЗЕТА

ЗАОЧНА ЛЕТУЧКА „МОЛОДОГО КОМУНАРА“

Друзе! В минулорічних номерах редакція запропонувала тобі поділитися думками щодо газети-78. Ми дуже вдячні тобі за аналіз нашого творчого доробку і продовжимо з тобою відверту розмову про молодіжну газету. Друкуючи сьогодні деякі з пропозицій, присланих з різних куточків області, ми хочемо запевнити тебе, що всі їх урахуємо у своїх планах. А ще масмо надію, що їх автори відгукнуться й пришлють нам свої листи-розповіді про те, чим живуть вони самі і їхні ровесники.

Отже, «Молодий комунар»-78. Теми і рубрики, запропоновані читачами.

Питання морального виховання молоді, проблеми, що стоять у зв'язку з цим перед комітетами комсомолу, школами.
(В. Ткачук, м. Кировоград).
Комітет комсомолу. Стиль роботи.
(С. Вітрова, м. Кировоград).
Соціалістичне змагання в підприємстві сфери. Моральні аспекти змагання.

(І. Ковальова, м. Олександрія).
Розкажіть про делегації XVIII з'їзду ВЛКСМ.

(Т. Петренко, м. Гайворон).
Розкажіть про перших комсомольців області.

(Г. Кулик, с. Великі Трояни).
Проблеми новобудов області міста.

(О. Бур'янский, м. Кировоград).
Служба сервісу. Проблеми якості, культури обслуговування, кадрів.

(Г. Гончарук, м. Бобриньця).
Суботній номер — обов'язково з «куточком книголюба». Інтер'ю з цікавими людьми, розповіді про культуру слова.

(П. Согор, м. Новомиргород).
Ставлення молоді до соціалістичної власності.

(І. Качанов, м. Кировоград).
Сільські сторінки у нас? (Г. Кулик, с. Великі Трояни).
Яким бути секретарем комітету комсомолу?

(ІІ. Габар, м. Кировоград).
Тема для дискусії: учнівська молодь, проблеми, якими живуть підлітки.

(Т. Волошина, м. Знам'янка).
Перед тобою чистий аркуш паперу і теми, підказані тобі твоїми ровесниками. Пиши. І не тільки про своє ставлення до газети, до її проблемних матеріалів. Пиши більше про себе, про своїх ровесників.

Ти нам пліч-о-пліч — значить, допомагати одне одному. Тож і сьогодні ми запрошуємо всіх на розмову.

Яка твоя основна мета в житті?

Які проблеми тебе хвилюють?

Якщо ти хочеш не тільки від себе відповісти на ці питання, — будь ласка!

Чекаємо твоїх листів, доброго дня!

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кировоград 50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кировоградського обкома ВЛКСМ г. Кировоград. Газета публікується на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кировоград, вул. Глінка, 2.

«СІВАЧ» ЗАПРОШУЄ

Завтра в приміщенні редакції «Молодого комунара» (вул. Луначарського, 36) вхід з лавру підбудеться чергове заняття молодіжної літературної студії «Сівач». Початок о 16-й годині.